

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219791
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117219791.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobkyne A. W., S.. XX.XX.XXXX, M. XXX XX D. Č.. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/6, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenie, takto o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/203/2017-70 zo dňa 25.10.2018

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.

II. Žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, doručenu súdu 18.8.2017, sa žalobkyňa domáhala, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 115,55 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,55 eura odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnila uzavretím zmluvy so žalovaným dňa 17.8.2007 pod č. XXXXXXXXX, na základe ktorej jej poskytol žalovaný úver vo výške 5.000,- Sk (165,97 eura) za poplatok vo výške 3.481,06 Sk (115,55 eura). Žalovanému teda mala uhradiť celkovú čiastku vo výške 8.481,07 Sk (281,52 eura). Uviedla, že zmluva sa jej nezachovala, z prehľadu platieb však zistila, že žalobcom požadovanú sumu uhradila v plnej výške t.j. vo výške 281,52 eura. Uhradila mu teda aj poplatok vo výške 115,55 eura. Tento poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Navyše zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný sa prijatím plnenia od nej bezdôvodne obohatil. Toto obohatenie žiada vydať.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy nebola spotrebiteľkou. Podmienky zmluvy boli dohodnuté individuálne, konal s odbornou starostlivosťou. Žiadna z foriem bezdôvodného obohatenia nenastala. Mal za to, že nárok uplatnený žalobkyňou je premlčaný tak v subjektívnej ako aj v objektívnej lehote. V subjektívnej lehote bol nárok premlčaný dňa 04.01.2010, v objektívnej 04.01.2011 pričom žalobkyňa uplatnila nárok až 18.08.2017. Poukázal na žalobkyňou realizované splátky a to 20.09.2007 35,19 eura, 20.11.2007 35,19 eura, 19.12.2007 35,19 eura a 04.01.2008 140,76 eura.

Z vykonaného dokazovania mal súd za zistené, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 17.8.2007 Zmluvu o úvere s uvedením, že zmluva sa uzatvára v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Na základe zmluvy poskytol žalovaný ako veriteľ žalobkyňi ako dlžníčke úver v sume 5.000,- Sk, ktorý mal byť

dlužníkom uhradený spolu so sumou poplatku vo výške 3.480,- Sk v ôsmich mesačných splátkach po 1.060,- Sk, počnúc dňom 21.9.2007. Celkom mal dlžník uhradiť sumu 8.480,- Sk. Zmluva je zmluvnými stranami podpísaná, podpis žalobkyne ako dlžníčky je overený. Žalobkyňa pred súdom uviedla, že od žalovaného čerpala spolu tri úvery. Zmluva, ktorá je predmetom tohto konania, je poslednou z nich, keďže žalovaný jej telefonoval niekedy aj dvadsaťkrát denne a vytykal jej, že nemá uhradené splátky, rozhodla sa navštíviť Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, čo bolo 10.08.2017. Tam bola informovaná, že zmluvy, ktoré so žalovaným uzatvorila, obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a sú bezúročné a bezpoplatkové.

Súd prvej inštancie sa vzhľadom na námietku premlčania prioritne zaoberal námietkou premlčania, skúmajúc to, či uplynula alebo neuplynula subjektívna aj objektívne premlčacia doba. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe neakceptoval tvrdenie žalobkyne, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela až v máji 2016, pretože toto jej tvrdenie podľa súdu prvej inštancie nemá žiadny vplyv na plynutie premlčacej doby. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí od správania žalobkyne, ani od udelenia plnej moci advokátovi. Pre plynutie premlčacej doby sú rozhodujúce skutočnosti nezávislé od vôle subjektov. O zákonných nedostatkoch spotrebiteľskej zmluvy mohla sa dozvedieť z platnej právnej úpravy. V danom prípade subjektívna premlčacia doba by uplynula najneskôr 04.01.2011 počnúc od úhrady poslednej splátky. Objektívna premlčacia doba by bola v danom prípade zachovaná len vtedy, ak by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Pri takomto úmyselnom bezdôvodnom obohatení musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel a to či už priamy alebo nepriamy, smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje ak bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Súd uviedol, že pokiaľ sa žalovanému vyčíta, že ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov nebankovým spôsobom mal mať vedomosť o tom, akým právnym predpisom je potrebné sa riadiť, a mal tento poznať a dodržiavať ho, tak v tomto prípade aj žalobkyňa mala poznať zákony a mohla vedieť, že úverová zmluva je neúplná a žalovanému má uhradiť len reálne vyplatenú sumu. Súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že nárok je premlčaný uplynutím tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby končiacей vo vzťahu k poslednej uhradenej splátke. Dňa 04.01.2010 uplynula subjektívna lehota a 04.01.2011 objektívna, žalobu preto zamietol pre nepreukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 451, § 107, § 52, § 53ods. 1, 2, 3, 5, § 54, na ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 a § 251 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie v súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty správne cituje zákon a správne ho pomenováva, ale príslušným slovám tohto popisu podmienok dáva úplne iný význam než v skutočnosti majú, čoho dôsledkom je stotožnenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej lehoty, čo je v priamom rozpore so zmyslom a účelom týchto dvoch právnych inštitútov. Súd prvej inštancie stotožňuje jej vedomosti o výške súm, ktoré platila s vedomosťou o tom, že súčasne vedela, že platí viac ako platiť mala, a takýmto pre ňu nepochopiteľným postupom stotožňuje začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Rozdiel medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou lehotou je vyjadrený už v ich pomenovaní. Subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení a o tom kto zaň zodpovedá až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, námietke premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže úspešne čeliť. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o samotnom bezdôvodnom obohatení a osobe, ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Žalobkyňa uviedla, že nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny, od nej prijíma protizákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom a tento jej omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva pričom ona verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou odbornou starostlivosťou podľa zákona. Žalobkyňa uviedla, že subjektívny v pojme subjektívna premlčacia lehota znamená subjektívna vedomosť, nie objektívna vedomosť. Poukázala na viaceré rozhodnutia súdov, ktoré vychádzali z tých úvah, ktoré uviedla v odvolaní. Pokiaľ súd prvej inštancie neakceptoval desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu, tak podľa nej tieto úvahy súdu prvej inštancie vychádzajú z mylných skutkových východísk a riadia sa mylným právnym názorom. Úmysel obchodníka získať na úkor spotrebiteľa bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu

uzatvára s cieľom získať odplatu vo forme úrokov prípadne poplatkov. Zákon obchodníkovi ukladá čo má zmluva obsahovať. Obchodník vie čo mu zákon ukladá, ak tak nekoná, úmyselne vadnou zmluvou sleduje cieľ získať nezákonnú odplatu aj keď vie, že uzatvoril zmluvu, ktorá je podľa zákona bezúročná a bezpoplatková. Ako inak je možné takéto konanie obchodníka posúdiť ak nie ako konanie úmyselné. Chcel uzatvoriť vadnú zmluvu, ktorú sám vytvoril, so spotrebiteľom takúto vadnú zmluvu uzatvoril. Vedel, že je vadná, napriek tomu prijímal od spotrebiteľa platby, o ktorých vedel, že mu nepatria a prijímal ich v rozpore so zákonom. Podstata aplikácie desaťročnej premlčacej lehoty spočíva v prvom rade v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie. Aj v prípade ak by pripustilo, že v dobe uzatvorenia zmluvy tento úmysel nemusel mať, čo je ale najmenej pravdepodobná možnosť, avšak prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním keď prijal a ponechal si platbu, ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník-profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom, napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať, prijal ju vediac, že je to platba prevyšujúca istinu napríklad z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje predražené spotrebiteľské úvery sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia senátov Krajského súdu v Prešove, ktoré objektívnu desaťročnú premlčaciu lehotu posudzovali v tom zmysle ako v odvolaní uviedla. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.3.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolaniu žalobkyne nebolo možné vyhovieť.

5. Odvolacie dôvody žalobkyne boli argumentačne založené na tvrdení o nesprávnosti zistenia skutkového stavu a nesprávnosti právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie.

6. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, osobitne s tvrdeniami žalobkyne, na ktorých bol založený žalobný návrh a k žalobe pripojenými, resp. do vyhlásenia rozhodnutia súdom prvej inštancie označenými skutočnosťami a dôkazmi, v kontexte s odvolacou argumentáciou, odvolací súd konštatuje správny záver súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu vo vzťahu k žiadanému bezdôvodnému obohateniu zamietol.

10. Žalobkyňa sa v odvolaní rozsiahlo zaoberala podstatou inštitútu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, odvolávajúc sa na teoretické východiská aj názory súdov, z ktorých nie všetky sú bez relevancie. Podstatné však je, že opomenula to, že ich aplikácia je namieste len vtedy, ak je v kontexte s konkrétnymi tvrdeniami a zisteniami, vyplývajúcimi z dôkazov, ktoré boli vykonané, resp. mohli byť vykonané, ak by boli označené.

11. Žalobou bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému žalovaný už vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania; vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi žalobkyne doručené 19.10.2017 t.j. pred prejednaním sporu na pojednávaní, ktoré súd na prejednanie veci nariadil na deň 05.06.2018.

12. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide za úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 05.06.2018, ani zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.09.2018 nevyplýva, že by žalobkyňa, resp. jej právny zástupca mali ďalšie návrhy na dokazovanie okrem dôkazov listinami, ktorými súd disponoval. Ako už bolo uvedené, žalovaný pritom už vo vyjadrení k žalobe namietal premlčanie.

14. Žalobkyňa vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe argumentovala v žalobe len tým, že súd opakovane posúdil konanie dodávateľov, ktorí porušili spotrebiteľské právo ako úmyselné konanie vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu.

15. Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí taktiež, že dôkazné bremeno na preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval na strane obohacujúceho sa úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

16. Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom. Zo spisu nevyplýva, že by do rozhodnutia súdu prvej inštancie preukazovala alebo aspoň tvrdila existenciu úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. V konaní mala status spotrebiteľa, čo bolo nesporné, bola však zastúpená advokátom, z čoho v zmysle § 291 ods. 3 CSP vyplýva, že ustanovenia § 296 CSP o koncentracii konania sa vzťahovalo aj na ňu. Za situácie keď z tvrdení žalobkyne prezentovaných v priebehu prvoinštančného konania nevyplýva preukázanie ani tvrdenie úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie v konkrétnom prípade s výnimkou všeobecného poukázania na to, že súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov porušujúcich spotrebiteľské práva ako úmyselné konanie, bolo potrebné vychádzať z trojročnej objektívnej lehoty pre vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá začala plynúť v deň kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, čo bolo úhradou poslednej splátky dňa 04.01.2008. Ak bola žaloba na súde podaná 18.08.2017 znamená to, že bola podaná po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby. Za tejto situácie ani nebolo potrebné zaoberať sa tým kedy začala plynúť a či uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba nakoľko táto plynie v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, ak uplynie objektívna, je bez významu skúmanie subjektívnej.

17. K odvolacej námietke, resp. výhrade žalobcu k tomu, že súd prvej inštancie údajne nevysvetlil, z akého dôvodu „ignoroval“ judikatúru senátov Krajského súdu v Prešove, je potrebné uviesť, že v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP je legitímne očakávať rozhodnutie sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Najvyššou súdnou autoritou pri výklade všeobecných právnych predpisov je Najvyšší súd Slovenskej republiky, nie krajské súdy. V súdnej problematike nie je odvolaciemu súdu známa ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k právnomu posúdeniu desaťročnej objektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských právnych vzťahoch. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 však uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch, samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

18. Odvolací súd preto z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok vecne správny tak vo výroku o zamietnutí žaloby ako aj súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý zodpovedá výsledku konania, podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

19. V odvolacom konaní nebola žalobkyňa úspešná, naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 251 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku na náhradu trov konania strane a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.